

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 maja 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Z. F. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż na dzień 1 stycznia 1999 r. z wymaganych przepisami 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca udowodnił jedynie 14 lat, 5 miesięcy i 17 dni. Organ rentowy odmówił zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej od 24 października 1977 r. do 15 października 1979 r.

/decyzja k. 29 plik II akt ZUS/

W dniu 4 lipca 2016 r. wnioskodawca złożył odwołanie od ww. decyzji ZUS wnosząc o jej zmianę poprzez zaliczenie okresu odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach oraz w konsekwencji o przyznanie mu prawa do emerytury.

/odwołanie k. 2-4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że brak jest podstaw prawnych aby do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczyć wnioskodawcy okres zasadniczej służby wojskowej, bowiem wnioskodawca pracę w warunkach szczególnych podjął dopiero po zakończeniu służby wojskowej podczas, gdy warunkiem koniecznym do zaliczenia okresu służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych jest to, aby okres służby pozostawał przerwą w okresie, w którym pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a więc powinien wykonywać pracę w warunkach szczególnych bezpośrednio przed powołaniem do służby wojskowej oraz bezpośrednio po jej zakończeniu.

/odpowiedź na odwołanie k.9-10/

Na rozprawie w dniu 8 listopada 2016 r., bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku z dnia 22 listopada 2016 r., pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie.

/protokół rozprawy z dnia 08.11.2016 r. – 00:04:59 – 00:05:03 – płyta CD – k. 35/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. F. urodził się w dniu (...)

/bezsporne/

W dniu 8 kwietnia 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1-4 plik II akt ZUS/

W okresie od 10 stycznia 1972 r. do 23 października 1977 r. wnioskodawca pracował w gospodarstwie rolnym swoich rodziców.

/bezsporne/

Od 24 października 1977 r. do 15 października 1979 r. wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową.

/bezsporne, a nadto zaświadczenie z 19.08.2015 r. – k. 13 plik II akt ZUS/

Organ rentowy nie zaliczył ww. okresu zasadniczej służby wojskowej wnioskodawcy do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych.

/bezsporne, a nadto decyzja k. 29 plik II akt ZUS /

Od 7 listopada 1979 r. do 31 maja 1992 r. oraz od 6 listopada 1995 nadal wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) Zakład (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalista elektromonter. W ramach tego zatrudnienia w okresie od 11 do 14 czerwca 1980 r., od 10 do 14 sierpnia 1987 r., od 14 do 30 listopada 1990 r. i od 5 kwietnia 1991 r. do 31 maja 1992 r. Z. F. przebywał na urlopie bezpłatnym.

/bezsporne, a nadto zaświadczenia z 23.04.2003 r. – k. 13-14 plik I akt ZUS, zaświadczenie z 06.05.2016 r. – k. 26 plik II akt ZUS /

W ramach ww. zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 r. organ rentowy, jako okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, uwzględnił faktyczny okres jej wykonywania (z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych) w wymiarze 14 lat, 5 miesięcy i 17 dni.

/bezsporne, a nadto decyzja k. 29 plik II akt ZUS /

Ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 26 lat, 10 miesięcy i 8 dni.

/bezsporne - wyliczenia ZUS/

Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/bezsporne/

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego, obejmujące również dokumentację potwierdzającą przebieg zatrudnienia wnioskodawcy. Dokumentom tym Sąd przyznał w pełni walor wiarygodności uznając, że mogą one stanowić podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Prawdziwość i rzetelność powołanych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd nie znalazł również podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu. Z uwagi na niesporny stan faktyczny sprawy Sąd uznał ww. materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd Okręgowy oddalił, jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia, wnioski dowodowe Z. F. dotyczące dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków i jego samego. Dowody te wnioskodawca zgłosił bowiem na potwierdzenie wykonywania w okresie służby wojskowej prac specjalistycznych w warunkach szczególnych. Tymczasem ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220), stanowiąca podstawę prawną rozstrzygnięcia (o czym mowa będzie w dalszej części uzasadnienia) jako warunku zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do zatrudnienia oraz kwalifikowania jej – na zasadzie fikcji prawnej - do okresu pracy w szczególnych warunkach nie wskazuje tego, aby żołnierz w okresie zasadniczej służby wojskowej faktycznie pracował w szczególnych warunkach. Zaliczeniu podlega służba wojskowa, nawet gdy taka praca nie była wykonywana przez żołnierza w zasadniczej służbie wojskowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę prawną uprawnienia żadanego przez ubezpieczonego stanowi art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2015 r. Nr 748 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl art. 184 ust. 2, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z przepisu art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika, że ubezpieczonym będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Zasady przechodzenia na wcześniejsze emerytury oraz wykazy prac, których wykonywanie do tego uprawnia określa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Stosownie zaś do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Praca wykonywana przez wnioskodawcę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalista elektromonter w (...) S.A. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) Zakład (...) jest pracą w warunkach szczególnych. Odpowiada bowiem pracy wymienionej w Dziale II (zatytułowanym: „W energetyce”) wykazu A powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., tj. pracy przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych. Pomiedzy stronami okoliczność ta nie była sporna. Podobnie jak to, że ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 26 lat, 10 miesięcy i 8 dni, że wnioskodawca w dniu 9 stycznia 2016 r. ukończył 60 lat oraz, że nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była natomiast kwestia dopuszczalności zaliczenia okresu czynnej służby wojskowej wnioskodawcy od 24 października 1977 r. do 15 października 1979 r. do jego stażu pracy w warunkach szczególnych, dającego mu – na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – prawo do wcześniejszej emerytury.

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., podjętej w powiększonym składzie 7 sędziów (II UZP 6/13, LEX nr 1385939), Sąd Najwyższy – pod pewnymi warunkami - dopuścił co do samej zasady możliwość kwalifikowania okresu zasadniczej służby wojskowej jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach wskazując jednocześnie, że podstawę takiego kwalifikowania stanowią nie przepisy ustaw emerytalnych, lecz przepisy o służbie wojskowej.

Przepisami tymi były przepisy ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220), a konkretnie art. 108 ust. 1, zgodnie z którym (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy.

W myśl powołanej uchwały Sądu Najwyższego czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Od dnia 1 stycznia 1975 r. brzmienie powyższego przepisu uległo jedynie nieznacznej redakcyjnej zmianie irrelevantnej z punktu widzenia omawianego zagadnienia. Stanowił on bowiem, że czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Stanowisko wyrażone w powołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., o dopuszczalności co do samej zasady możliwości kwalifikowania okresu zasadniczej służby wojskowej jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, zachowuje zatem swoją aktualność również w odniesieniu do stanu prawnego obowiązującego od dnia 1 maja 1975 r.

Powyższa uchwała Sądu Najwyższego nie rozstrzyga jednak kwestii czy dobrodziejstwo zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach odnosi się również do sytuacji opisanej w art. 108 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, tj. do żołnierzy, którzy przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej nie byli zatrudnieni, albo po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy lub w innej gałęzi pracy.

Art. 108 ust. 2 powołanej ustawy – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r. – stanowił, że okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia również żołnierzom podejmującym zatrudnienie, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy lub w innej gałęzi pracy.

Od dnia 1 stycznia 1975 r. brzmienie ww. przepisu uległo zasadniczej zmianie i przewidywał on, że Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali w drodze rozporządzenia, w jakim zakresie czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia również pracownikom, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo którzy po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy.

Rozporządzeniem, o którym mowa w powyższej delegacji ustawowej było rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 marca 1975 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1975 r., Nr 10 poz. 61). Zgodnie z § 7 ust. 1 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 20 marca 1975 r. - żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia albo przed powołaniem do służby nie był zatrudniony, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust.

1, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił do urzędu właściwego terenowego organu administracji państwowej wniosek o skierowanie do pracy i na podstawie tego skierowania podjął pracę albo podjął pracę w tym terminie bez skierowania tego urzędu. W myśl § 7 ust. 2 - żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia, wlicza się do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy, w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1, także czas zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym był pracownikiem w dniu powołania do służby wojskowej, jeżeli spełnił warunek określony w ust. 1. Natomiast zgodnie z brzmieniem § 5 ust. 1, żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

Wyżej wymienione Rozporządzenie weszło w życie od dnia 4 kwietnia 1975 r. i obowiązywało do 31 sierpnia 1979 roku, gdyż od dnia 1 września 1979 roku przepisy zostały zmienione (obowiązywały w nowej wersji do 21 XI 1983 r.).

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 czerwca 2016 r. (sygn. akt III PK 119/15, LEX nr 2117653), zgodnie z którym problem wliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia powinien być rozstrzygnięty na podstawie przepisów obowiązujących w dacie podjęcia zatrudnienia po zakończeniu służby wojskowej.

W tym miejscu przypomnieć należy, że wnioskodawca, po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej, podjął zatrudnienie w (...) S.A. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) Zakład (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalista elektromonter od dnia 7 listopada 1979 r. W tym czasie - we wrześniu 1979 r. weszły w życie regulacje przyjęte w ustawie z dnia 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL (Dz. U. Nr 15, poz. 97) oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej oraz członków ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 1981 r. Nr 3, poz. 17 z późn. zm.), które wprowadziły istotne zmiany w przedmiocie zaliczania okresu służby wojskowej i okresu pracy poprzedzającego odbywanie tej służby przy ustalaniu wszelkich uprawnień pracowniczych. Przedmiotowe unormowania - generalnie - wprowadzały wyraźnie korzystniejsze dla pracowników (byłych żołnierzy) zasady kwalifikowania okresów służby wojskowej do celów związanych z zatrudnieniem.

Zgodnie z nowym (zmodyfikowanym wówczas) brzmieniem art. 120 ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL (tekst jedn.: Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111), pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych.

Ponadto w myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r. w razie podjęcia pracy w ciągu 30 dni w innym zakładzie pracy, do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy zalicza się oprócz okresu służby wojskowej również okres zatrudnienia w poprzednim zakładzie pracy. W przepisach utrzymano zatem uwarunkowanie i związek zaliczania okresu zatrudnienia z zaliczaniem służby wojskowej, istniejący już w dotychczasowych przepisach.

Oznacza to, że okres pełnienia niezawodowej służby wojskowej należało traktować tak samo, jak wykonywanie pracy w ramach stosunku pracy, pod tym jednak warunkiem, że pracownik podjął pracę w ciągu 30 dni po zwolnieniu go ze służby wojskowej, czy to w zakładzie, w którym był zatrudniony w dniu powołania do służby wojskowej, czy w innym, bądź podjął pracę na podstawie skierowania terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego po raz pierwszy, a wniosek o skierowanie do pracy złożył w ciągu 30 dni od zwolnienia ze służby. Jeśli więc pracownikowi już raz (w listopadzie 1979 r.) wliczono okres służby wojskowej do pracowniczego stażu zatrudnienia, to okres tej służby stał się "ciągniony" – stanowi z nim jedność oraz dzieli w przyszłości jego los i dlatego późniejsze zmiany legislacyjne w przepisach o zaliczaniu służby wojskowej do pracowniczego stażu pracy, nie mogły mieć wpływu na ustalenie uprawnień z zakresu prawa pracy.

(zob. wyrok SN z 22.06.2016 r., sygn. akt III PK 119/15, LEX nr 2117653 oraz wyrok SN z 18.12.2012 r., sygn. akt II PK 138/12, LEX nr 1619629)

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 marca 2013 r. (I UK 544/12 LEX nr 1383246) wskazując, że dopiero z dniem 21 października 2005 r. - gdy wszedł w życie art. 1 pkt 39 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o służbie zastępczej (Dz. U. Nr 180, poz. 1496), który nadał nową treść między innymi art. 120 ust. 3 z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej - czas odbywania tej służby wlicza się wyłącznie do okresu zatrudnienia wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyłączeniem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjęli pracę.

W rozważaniach prawnych Sąd Najwyższy podkreślił, że w myśl art. 120 ust. 1, pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Jednocześnie pracownikowi, który podjął pracę lub złożył wniosek o skierowanie do pracy po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej, czas odbywania służby wlicza się do okresu zatrudnienia tylko w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej oraz uprawnień emerytalno-rentowych (art. 120 ust. 3). Zdaniem Sądu Najwyższego, analiza systematyczna tego brzmienia prowadzi do wniosku, że w dalszym ciągu "wszelkie uprawnienia wynikające z... przepisów szczególnych" (art. 120 ust. 1) to także uprawnienia emerytalno-rentowe. Skoro okres zasadniczej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień emerytalno-rentowych pracownikowi, który podjął pracę po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej (art. 120 ust. 3), to tym bardziej był wliczany w tym zakresie pracownikowi, który zachował ten termin (art. 120 ust. 1). Pomimo kolejnych, licznych zmian redakcyjnych ustawy o powszechnym obowiązku obrony, w dalszym ciągu obowiązywało zawarte w art. 120 ust. 1 i 3 ustawy "wliczanie" okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień emerytalno-rentowych. Zostało ono usunięte dopiero z dniem 21 października 2005 r. Wówczas wszedł w życie art. 1 pkt 39 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o służbie zastępczej (Dz. U. Nr 180, poz. 1496), który nadał nową treść między innymi art. 120 ust. 3 ustawy. Zgodnie z tym brzmieniem, które obowiązuje do chwili obecnej, pracownikowi, który podjął pracę po upływie trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej, czas odbywania tej służby wlicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyjątkiem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjęli pracę.

Odnosząc powyższe rozważania do sytuacji faktycznej i prawnej, w jakiej znalazł się wnioskodawca wskazać należy, że spełnił on wynikający z ww. przepisów (w ich brzmieniu na dzień podjęcia pracy) warunek podjęcia pracy w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej. Służbę wojskową zakończył on bowiem w dniu 15 października 1979 r., a pracę podjął w dniu 7 listopada 1979 r. W konsekwencji, w ocenie Sądu Okręgowego, cały okres odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej od 24 października 1977 r. do 15 października 1979 r. (1 rok, 11 miesięcy, 21 dni), podlega zaliczeniu do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 w ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Biorąc zaś pod uwagę, że w ramach zatrudnienia w (...) S.A. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca w sposób bezsporny wylegitymował się stażem pracy w warunkach szczególnych (jako specjalista elektromonter) w wymiarze 14 lat, 5 miesięcy i 17 dni, to zaliczenie do ww. stażu dodatkowego okresu służby wojskowej w wymiarze 1 rok, 11 miesięcy, 21 dni nakazuje uznać, iż wnioskodawca posiada łączny staż pracy w warunkach szczególnych przekraczający 15 lat, a tym samym spełnia wynikającą z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. przesłankę nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Uwzględniając, że wnioskodawca spełnił również pozostałe przesłanki konieczne dla nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, tj.: posiada ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wymiarze powyżej 25 lat (26 lat, 10 miesięcy i 8 dni), ukończył 60 lat (w dniu 9 stycznia 2016 r.) oraz nie jest członkiem Otwartego Funduszu

Emerytalnego, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c, oraz art. 100 ust. 1 w zw. z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał Z. F. prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2016 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek .

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron, a pełnomocnikowi organu rentowego, wypożyczając akta rentowe.

/RP/